

Kohtuasi C-831/19

Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1

Saabumise kuupäev:

14. november 2019

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunale di Milano (Milano kohus, Itaalia)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

31. oktoober 2019

Hagejad:

Banco di Desio e della Brianza SpA

Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc

Intesa Sanpaolo SpA

Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a

Cerved Credit Management SpA

Kostjad:

YX

ZW

Põhikohtuasja ese

Täitemenetlus – Sissenõude pööramine kinnisasjale

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Küsimus, kuidas tõlgendada Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 47 ning nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288)

artikleid 6 ja 7, eriti olukorras, kus käendaja palub tarbijakaitsenormide alusel, et kohus hindaks, kas lepingutingimus on ebaõiglane.

Eelotsuse küsimused

a. Kas direktiivi 93/13/EMÜ artiklitega 6 ja 7 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 on vastuolus – ja kui on, siis millistel tingimustel – sellised liikmesriigi õigusnormid, nagu on siin kirjeldatud ja mis ei lase täitevkohtunikul jõustunud kohtulikku täitedokumenti sisulisest aspektist kontrollida, kui tarbija, kes on oma staatusest teada saanud (kusjuures varem oli sellest teadmine pretsedendiõiguse tõttu välistatud), palub tal seda teha?

b. Kas direktiivi 93/13/EMÜ artiklitega 6 ja 7 koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 on vastuolus – ja kui on, siis millistel tingimustel – sellised õigusnormid nagu liikmesriigi normid, mis takistavad täitevkohtunikul, kellele tarbija on esitanud sundtäitmise lubamatuks tunnistamise hagi, lepingutingimuse ebaõiglust tuvastada, kui varasemast jõustunud kohtulahendist tuleneb vaikimisi, et tingimus ei ole ebaõiglane; ja kas sellise takistamisega on tegemist ka siis, kui jõustunud kohtulahendi tegemise ajal kehtinud pretsedendiõiguse kohaselt oli lepingutingimuse ebaõigluse hindamine välistatud, kuna käendajat ei saanud tarbijaks kvalifitseerida?

Viidatud ühenduse õigusnormid

Põhiõiguste harta.

Direktiiv 93/13/EMÜ

Viidatud Itaalia õigusnormid

6. septembri 2005. aasta seadusandlik dekreet nr 206 (tarbijakaitseseadustik; codice del consumo), eriti artikli 33 lõige 1 ja lõike 2 punktid t ja u:

„1. Tarbija ning ettevõtja vahel sõlmitud lepingus loetakse ebaõiglaseks tingimused, mis heausksusest hoolimata toovad kaasa lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat.

2. Vastupidiste tõendite puudumisel eeldatakse, et ebaõiglased on tingimused, mille eesmärk või tagajärg on:

[...]

t) näha tarbijale vastuväidete esitamiseks ette tähtaeg või piirata nende esitamise õigust, näha ette erandlikku kohtualluvust, piirata tõendite esitamise õigust, pöörata tõendamiskoormis ümber või seda muuta, piirata lepinguvabadust suhetes kolmandate isikutega;

u) määrata vaidluste lahendamise muu kohtu kui tarbija elu- või asukoha kohtu alluvusse [...]“;

ning artikkel 36:

„1. Artiklite 33 ja 34 tähenduses ebaõiglaseks tunnistatud tingimused on tühised; muus osas jääb leping kehtima.

[...]

3. Tingimusi tunnistatakse tühiseks ainult siis, kui see tuleb tarbijale kasuks, ning kohus võib selle küsimuse tõstatada omal algatusel“.

Faktiliste asjaolude ja menetluse kokkuvõte

- 1 Banco di Desio sõlmis 18. novembril 2005 YXi ja ZWga käenduslepingud. Nende käenduslepingutega tagati ühe äriühingu (edaspidi „põhivõlgnik“) võlad.
- 2 Pärast maksettepaneku määruse saamist, millele vastuväidet ei esitatud ning mis seega omandas *res judicata* jõu, alustas Banco di Desio menetlust sissenõude pööramiseks YZi ja ZW omandis olevatele (kummalgi üks pool) kinnisasjadele.
- 3 Selles menetluses osales kolmanda isikuna teisi hagejaid, kes olid mitmel alusel YXi, ZW ning põhivõlgniku võlausaldajad.
- 4 29. jaanuari 2013. aasta üleminekuaktiga sai ZWst põhivõlgniku omanik: viimase kapitalist kuulub talle 22%. Siiski ei ole ZW nähtavasti kunagi olnud põhivõlgniku juhtorganites. Pealegi on selgunud, et ZW on teise äriühingu töötaja.
- 5 Nende andmete põhjal on eelotsusetaotluse esitanud kohus välistanud selle, et põhivõlgniku seadusliku esindaja YXi saaks kvalifitseerida tarbijaks, kuid on mõõnnud, et ZW on võimalik selleks kvalifitseerida.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 6 Hagejad ei nõustu, et ZW saaks kvalifitseerida tarbijaks, sest tal on osalus põhivõlgniku kapitalis ning ta on abielus selle põhivõlgniku seadusliku esindaja YXiga.
- 7 Lisaks võib sellest, et talle kuulub põhivõlgniku kapitalist 22%, tuleneda õigus saada ärikasumit, mis võiks endast kujutada ka ZW ainsat sissetulekuallikat.
- 8 Viimaks väidavad nad, et vaidlus ei kuulu eelotsusetaotluse esitanud kohtu pädevusse, kuna väidetavalt on tegemist kartellivastaste õigusnormide rikkumisega.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

- 9 Corte di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) kohtupraktika kohaselt ei hõlma *res judicata* seadusjõud mitte ainult kohtuotsuses sõnaselgelt väljendatud, vaid ka põhjendusi, mis on selle loogilis-juriidilised eeldused, isegi kui ainult vaikimisi. Sellist suunitlust kohaldatakse ka seoses rahasumma sissenõudmiseks tehtud maksettepaneku määrusega, mis saab vastuväidete puudumisel *res judicata* jõu, kusjuures see ei hõlma mitte ainult esitatud nõuet, vaid ka selle nõude aluseks olevat dokumenti, välistades niiviisi selle taotluse põhistamiseks esitatud põhjenduste igasuguse edaspidise analüüsi.
- 10 Selline kohtupraktikast tulenev põhimõte, mida kutsutakse „vaikimisi seadusjõuks“, põhineb loogilisel argumendil, mille kohaselt on kohtunik siis, kui ta on teatud küsimuse üle otsustanud, ilmselgelt lahendanud ka kõik teised küsimused, mille lahendamist saab pidada sõnaselgelt vastatud küsimuse lahendamise eelduseks, ning jõudnud järeldusele, et need ei ole sõnaselge lahendiga vastuolus.
- 11 Kui aga maksettepaneku määrus on juba tehtud, siis võib võlausaldaja pärast täitekorralduse kättetoimetamist taotleda sissenõude pööramist varale, teatades vara arestimisest. Kui tegemist on konkreetselt sissenõude pööramisega kinnisasjale, siis pöörab võlausaldaja täitedokumendi alusel (arestimisest teatades) sissenõude asjaõigusele kinnisasja suhtes, mis kuulub just võlgnikule.
- 12 Corte di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) praktika kohaselt ei kujuta varale sissenõude pööramise menetlus erinevalt kohtumenetlusest, kus vaidlust sisuliselt arutatakse, „endast üheainsa lõppmeetme võtmise eesmärgil tehtavate toimingute pidevat jada, vaid üksteisele järgnevat allmenetlusi, seega selliseid üksteisele järgnevaid sõltumatuid toiminguid, mille tulemusel võetaks hiljem eraldi meetmed“. Täitemenetluses teostab kohus nimelt korralduspädevust, „mis piirdub täitemenetluse suunamisega, et korraldada seda moodustavate toimingute sooritamist, lähtudes kiiruse ja otstarbekuse kriteeriumidest“. Otsustamispädevuse teostamine on seega välistatud.
- 13 Täitevkohtuniku omal algatusel teostatava pädevuse kohta märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus lisaks, et kehtiva täitedokumendi olemasolu on täitemenetluse alustamise eeldus. Järelikult peab täitedokument kehtima kogu sissenõude varale pööramise menetluse vältel, kuna vastasel korral muutub see kohaldamatuks. Seega on täitevkohtunikul õigus ja kohustus kontrollida täitemenetluse alguses ja terve selle kulgemise jooksul täitedokumendi olemasolu ning ta peab menetluse peatama, kui see ära langeb. Täitevkohtuniku omal algatusel teostatav pädevus hõlmab aga üksnes täitedokumendi olemasolu ega või laieneda ka selle „sisule“.
- 14 Järgmiseks viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt tuleb „[n]õukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikli 1 lõiget 1 ja artikli 2 punkti b

[...] tõlgendada nii, et see direktiiv on kohaldatav kinnisvaratagatise lepingule, mis on sõlmitud füüsiliste isikute ja krediidasutuse vahel nende kohustuste tagamiseks, mis äriühingul on krediidlepingust tulenevalt selle krediidasutuse ees, kui need füüsilised isikud tegutsesid eesmärkidel, mis ei ole seotud nende kaubandus-, majandus- ega kutsetegevusega, ja kui neil puudub selle äriühinguga funktsionaalne seos; seda tuleb kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul“ (Euroopa Kohtu 14. septembri 2016. aasta kohtumäärus, Dumitruș, C-534/16, EU:C:2016:700).

- 15 Samasugust suundumust on viimasel ajal järginud ka Corte di cassazione italiana (Itaalia kassatsioonikohus). 13. detsembri 2018. aasta otsuses nr 32225 leidis see kohus nimelt, et subjektiivseid tingimusi, mille korral saab tarbijakaitsenorme kohaldada käenduslepingu suhtes, mille äriühingu osanik või aktsionär on sõlminud äriühingu kasuks, tuleb hinnata sellesama käenduslepingu osi (mitte aga eraldi põhilepingut) silmas pidades, pöörates tähelepanu osaluse suurusele äriühingu kapitalis ning sellele, kas käendaja on käendatava äriühingu juhatuse liige. Tuleb siiski rõhutada, et enne seda otsust oli Corte di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) hoopis pidevalt olnud seisukohal, et kui tegemist on käenduslepinguga, siis peab tarbijastaatuses seisnev subjektiivne tingimus seonduma tagatud kohustusega, kuna käendaja kohustus on selle kõrvalkohustus.
- 16 Järgmiseks viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt „põhineb direktiiviga loodud tarbijakaitsesüsteem eeldusel, et tarbija on suhetes ettevõtjaga nõrgemal läbirääkimispositsioonil ja tal on vähem teavet – olukord, mis sunnib tarbija nõustuma ettevõtja eelnevalt väljatöötatud tüüptingimustega, ilma et tal oleks võimalik mõjutada nende sisu“ ja „direktiivi [93/13] artikli 6 – mis kohustab liikmesriike tagama, et ebaõiglased lepingutingimused ei oleks tarbijatele siduvad – eesmärki ei ole võimalik saavutada, kui tarbijad oleks kohustatud esitama ise vastuväite nende tingimuste ebaõigluse kohta. Vaidlustes, mille puhul tehinguväärtus on sageli piiratud, võivad advokaaditasud olla mängusolevatest huvidest kõrgemad, mis võib heidutada tarbijat ennast ebaõiglase klausli kohaldamise vastu kaitsmast. Kuigi seda liiki vaidlustes võimaldavad paljude liikmesriikide menetlusnormid isikutel ennast ise kaitsta, on olemas vaieldamatu risk, et eelkõige teadmatuse tõttu ei tugine tarbija tema suhtes kohaldatava klausli ebaõiglusele. Sellest tulenevalt on tõhusat tarbijakaitsset võimalik tagada vaid juhul, kui liikmesriigi kohtul on pädevus niisugust lepingutingimust omal algatusel hinnata.“ (Euroopa Kohtu 27. juuni 2000. aasta otsus Océano Grupo Editorial ja Salvat Editores, C-240/98–C-244/98, EU:C:2000:346, punktid 25 ja 26).
- 17 Nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus märkis, sai sellest, mis oli kohtuotsuses Océano kõigest kohtu õigus, 4. juuni 2009. aasta kohtuotsuses Pannon GSM Zrt, C-243/08 (EU:C:2009:350) lausa kohustus kontrollida lepingutingimuse ebaõiglust omal algatusel kohe, kui tema käsutuses on „selleks vajalikud õiguslikud ja faktilised asjaolud“, nagu on märgitud kohtuotsuse Pannon punktis 35 (ilma et see muudaks vajadust selle järele, et tarbija väljendaks oma tahet tugineda lepingutingimuse ebaõiglusele ja mittesiduvusele). See kohustus on

kooskõlas kohtu ülesandega tagada direktiivis 93/13 sätestatud kaitse soovitatav toime.

- 18 Lisaks on Euroopa Kohus leidnud, et direktiivi 93/13 artikli 6 lõige 1 on „kohustuslik säte, mille eesmärk on ühe lepingupoole nõrgemat seisundit arvesse võttes asendada lepingupartnerite õiguste ja kohustuste vaheline formaalne tasakaal tegeliku tasakaaluga, mis taastab nimetatute vahel võrdsuse“ ja et „[a]valiku huvi olemus ja olulisus, millele direktiivi tagatav tarbijakaitse tugineb, õigustab lisaks seda, et siseriiklik kohus võib omal algatusel hinnata lepingutingimuse ebaõiglast iseloomu ja sel moel tasandada tarbija ja müüja või teenusteosutaja vahelist ebavõrdsust.“ (Euroopa Kohtu 26. oktoobri 2006. aasta otsus *Mostaza Claro*, C-168/05, EU:C:2006:675, punktid 36 ja 38). Direktiiviga 93/13 tarbijatele tagatud kaitse aluseks oleva avaliku huvi tähtsust kinnitati veel ka otsustes, milles Euroopa Kohus võrdsustas võrdväarsuse põhimõtte kohaselt (mis piirab – koos tõhusa õiguskaitse põhimõttega – liikmesriikide menetlusautonoomiat) direktiivi 93/13 artikli 6 riigisiseste normidega, mis on liikmesriigi õiguskorras avaliku korra normide tasemel (muu hulgas Euroopa Kohtu 21. detsembri 2016. aasta otsus *Gutiérrez Naranjo*, C-154/15, C-307/15 ja C-308/15, EU:C:2016:980, punkt 54).
- 19 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates kinnitavad seda ka kohtulahendid, mis on kord võrdväarsuse põhimõtte, kord tõhusa õiguskaitse põhimõtte alusel andnud liikmesriigi kohtule omal algatusel tehatava kontrolli pädevuse (muu hulgas vt 9. novembri 2010. aasta otsus *VB Pénzügyi Lízing Zrt.*, C-137/08, ECLI:EU:C:2010:659), ning kohtulahendid, kus on leitud, et teatud juhtudel võib *res judicata* toimet kahtluse alla seada.
- 20 Viimaste hulgast viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtu 6. oktoobri 2009. aasta otsusele *Asturcom*, C-40/08, EU:C:2009:615, mille punktis 53 leidis Euroopa Kohus, et „kui siseriiklik kohus, kes lahendab lõpliku vahekohtuotsuse sundtäitmise avaldust, peab siseriiklike menetlusnormide kohaselt omal algatusel hindama, kas vahekohtuklausel on siseriiklike avaliku korra sätetega vastuolus, siis peab ta omal algatusel hindama direktiivi artiklit 6 silmas pidades ka seda, kas vahekohtuklausel on ebaõiglane“.
- 21 Selles kohtuotsuses välistas Euroopa Kohus, et Hispaania kohus, kellele oli esitatud taotlus pöörata sundtäitmisele lõplik vahekohtuotsus, mida ei olnud vaidlustatud ja mis oli tehtud menetluses, milles tarbija ei olnud osalenud, saaks tõhusa õiguskaitse põhimõtte kohaselt lahendada lepingutingimuse ebaõigluse küsimust (konkreetsel juhul tingimuse oma, millega määrati kindlaks vahekohtu asukoht).
- 22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus väidab, et samas kohtuasjas jõudis kohtujurist Trstenjak teistsugusele järeldusele, leides, et liikmesriigi kohtu omal algatusel tehtav kontroll on lahendus, mis on direktiiviga 93/13 taotletava tarbijakaitse-eesmärgiga suuremas kooskõlas ning et tarbija tegevusetust menetluses, mille

tulemusel on koostatud täitedokument (ning mis konkreetsel juhul ei toimunud pealegi kohtus), saaks tasa teha sama dokumendi täitemenetluses.

- 23 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on kahtlusi, kas Banco di Desio ja ZW vahel sõlmitud käendusleping on kooskõlas seadusandliku dekreeidi nr 206 artikli 33 lõike 2 punktiga u (ja direktiivi 93/13 vastava sättega).
- 24 Itaalia õigusnormide ja kohtupraktika kohaselt on see makseettepaneku määрус saanud *res judicata* jõu, kuna ZW ei ole sellele vastuväiteid esitanud; täpsemalt tuleb jääda seisukohale, et Banco di Desio ja ZW vahelises lepingus sisalduvate tingimuste ebaõigluse (puudumise) küsimuses on praeguseks vaikimisi olemas seadusjõuga lahend.
- 25 Võlausaldajate arvates välistab see lepingutingimuste ebaõigluse kontrollimise ka kohtuotsust Asturcom arvesse võttes.
- 26 Eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtleb siiski selle kohtupraktika vahetus kohaldatavuses, võttes esiteks arvesse Itaalia ja Hispaania õiguskorra erinevusi ja teiseks konkreetse juhtumi eripära.
- 27 Esimesest aspektist: Asturcomi taotlusel alustatud menetlus ei olnud võistlev menetlus ning seetõttu sai kohus võlgniku (füüsilisel) puudumisel (kes oli olnud tegevusetu juba täitedokumendi koostamise etapis) üldise täitekorralduse ainult kas väljastada või väljastamata jätta.
- 28 Käesolevas täitemenetluses on võlgnik aga osalenud ja ta on väljendanud oma tahet tugineda lepingutingimuste (võimalikule) ebaõiglusele. Võlgniku tegevusetus, mis eelnes kohtulahendile, on seega ära langenud. Võlgnik on pärast oma tarbijastaatusele tuginemist võtnud aktiivse rolli, tuues välja mitu lepingutingimust, mille ebaõiglusele tuginemise tahet ta on avaldanud.
- 29 Teisest aspektist, mis on seotud konkreetse juhtumi eripäraga, täpsustab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et makseettepanekute määruste tegemise hetkel ei olnud Euroopa Kohus veel teinud otsuseid, milles ta esitas parameetrid, mille esinemisel võib ka käendaja tarbijaks lugeda. Järelikult oli ettevõtjaga sõlmitud lepingus sisalduvate tingimuste ebaõiglusele tuginemise võimalus ZW jaoks ka makseettepaneku määrusele vastuväidete esitamise etapis toona välistatud, kuna tal ei olnud (just Corte di cassazione väljakujunenud praktikast lähtuvalt) võimalik oma tarbijastaatust hinnata.
- 30 Sellest tulenevalt ei olnud ZW-l selle tahtmatu teadmatus tõttu võimalik teadlikult otsustada, kas kasutada või mitte kasutada kaitset, mis on ette nähtud talle kui füüsilisele isikule, kes on sõlminud lepingu eesmärgil, mis ei ole seotud tema kutsetegevusega. Selline teadlik otsus oleks aga võimalik olnud ainult pärast seda, kui varale sissenõude pööramise menetlust oli alustatud, seega ajal, mil makseettepaneku määrustes sisalduvate otsuste kahtluse alla seadmine on Itaalia õiguse kohaselt siiski välistatud.

- 31 Niisiis soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas kehtivad õigusnormid võivad konkreetses olukorras muuta direktiivi 93/13 riigisiseste ülevõtmisnormidega tarbijale antud õiguste kasutamise võimatuks või ülemäära raskeks, ning kas nõue, et võlgnikule oleks tagatud tõhus kaitse, võimaldab kontrollida maksettepaneku määruse aluseks oleva lepingu tingimuste ebaõiglust, isegi kui see maksettepaneku määrus on vastuväidete puudumise tõttu omandanud *res judicata* jõu.
- 32 Teise eelotsuse küsimuse kohta märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et võttes arvesse Itaalia menetluspõhimõtteid, on käenduslepingu tingimuste ebaõigluse puudumine vaekimisi omandanud seadusjõu.
- 33 Sellest tuleneb ühest küljest see, et vaidluse sisulise arutamise etapis ei saa selliste tingimuste ebaõiglusele tugineda, ning teisest küljest see, et sundtäitmise lubamatuks tunnistamise hagi on vastuvõetamatu, kui see põhineb väidetel, mille lepingupool oleks pidanud esitama täitedokumendi koostamise etapis.
- 34 Oma 26. jaanuari 2017. aasta kohtuotsuses Banco Primus (EU:C:2017:60) välistas Euroopa Kohus liikmesriigi õigusnormide vastuolu direktiiviga 93/13 osas, kus Hispaania õigusnormidega „keelatakse siseriiklikul kohtul omal algatusel uuesti hinnata müüja või teenuste osutajaga sõlmitud lepingu tingimuste ebaõiglust, kuna lepingu kõikide tingimuste õiguspärasuse kohta selle direktiivi suhtes on juba tehtud seadusjõustunud kohtulahend“ (punkt 49). Samas kohtuotsuses leidis Euroopa Kohus siiski, et „juhul, kui on olemas üks või mitu lepingutingimust, mille võimalikku ebaõiglust ei ole hinnatud vaidlusaluse lepingu varasema kohtuliku kontrolli käigus, mis on lõpetatud seadusjõustunud kohtulahendiga, tuleb direktiivi 93/13 tõlgendada nii, et siseriiklik kohus, kellele tarbija on korra kohaselt esitanud vastuväite, peab poolte taotlusel või omal algatusel hindama lepingutingimuste väidetavat ebaõiglust kohe, kui siseriiklikule kohtule on teada selleks vajalikud õiguslikud ja faktilised asjaolud“ (punkt 54) ja et „juhul, kui siseriiklik kohus on vaidlusaluse lepingu hindamisel, mille tulemusel on tehtud seadusjõustunud kohtulahend, piirdunud omal algatusel direktiivi 93/13 suhtes ühe või mitme lepingu tingimuse hindamisega, paneb see direktiiv sellisele siseriiklikule kohtule, nagu on arutusel põhikohtuasjas ja kellele on tarbija korra kohaselt esitanud vastuväite, kohustuse poolte taotlusel või omal algatusel hinnata selle lepingute teiste tingimuste väidetavat ebaõiglust kohe, kui liikmesriigi kohtule on teada selleks vajalikud õiguslikud ja faktilised asjaolud. Nimelt ei ole sellise kontrolli puudumisel tarbijate kaitse täielik ja piisav ega kujuta endast piisavat ega tõhusat vahendit, et lõpetada kõnealuse tingimuse kasutamine, nagu näeb ette direktiivi 93/13 artikli 7 lõige 1“ (punkt 52).
- 35 Eelnevast lähtudes leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et kuigi Euroopa Kohus on välistanud *res judicata* jõuga lahendis sõnaselgelt otsustatu kahtluse alla seadmise, ei ole ta analüüsinud seda, kas sellise lahendi vaikivate eelduste seadusjõu taoline institutsioon on direktiivi 93/13 artiklitega 6 ja 7 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 kooskõlas.

- 36 Seega küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas kohtuotsuse seadusjõu aluseks olevad õiguskindlusnõuded saavad anda kohtulahendi püsivuse mõttes samu tagajärgi nii *res judicata* jõu saanud lahendis sõnaselgelt otsustatu kui ka selles vaikumisi otsustatu suhtes või lubavad direktiivi 93/13 artiklid 6 ja 7 koostoimes harta artikliga 47 seadusjõu omandanud vaikumisi otsustatut kahtluse alla seada, kui *res judicata* jõu saanud kohtuotsus (täpsemalt selles vaikumisi otsustatu) on ilmses vastuolus õigusega tõhusale kohtulikule kaitsele.
- 37 Teisisõnu soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas õigus tõhusale kaitsele, mis tuleneb direktiivi 93/13 artiklitest 6 ja 7 koostoimes harta artikliga 47, lubab tarbijal vaidlustada sundtäitmise lubamatuks tunnistamise hagiga kohtuotsuse sisu, milles ei ole lepingutingimuste ebaõigluse küsimust küll sõnaselgelt lahendatud, kuid mis on juba saanud *res judicata* staatuse.

TÖÖDOKUMENT